

ועזר מחפש את האחר

זאת היא שכונת התקווה, רחוב אחד מני רבים, ללא ביוב, ללא מדרכות וללא שם. הבתים נבנו בימי המנדט בלי כל השגחה, ללא תכנית. ועתה חיים פה למעלה משלושים אלף איש — צפופים ודחוסים ב"שכונה" שיש לה רחוב אחד סלול בלבד לרשותה.

לראובן בוסי אין מה לעשות

מאת שלום כהן ומקסים סלומון.

ברשימת מתוסרי העבודה בלשכה הכללית, מטייל בעיר, חוזר הביתה לאכול ולנוח. אחר הצהריים שוב בית-הקפה, אולי גם סרט, עד שתגיע העת לישון. בשבתות הוא מומין בחורה לטיול על שפת הים, אך הדבר כרוך בהוצאות. תכנית זאת, כמובן, אינה קבועה וניתנת לשינויים גמישים רבים, אך בכל צורותיה אין להלונן על צמל מפרך. ממש חיים של לורד. מבית-קפה אחד לשני, מהצגת-קולנוע למישחק דומינו. אילו רק היה גם מעט כסף...

"בלי כסף, אין שאנס". הוא חי יחד עם הוריו, שישה אחים ואחות בביתם בן שלושת החדרים. אחיו עובד במחלקה הטכנית של העירייה ואביו, בן ה-63 עובד במשתלת מקוה-ישראל, וכאשר קם ראובן בבוקר אין כבר איש בבית — כולם יצאו לעבודה. ראובן בן עשרים ואינו נושא עדיין בעול כלכלת המשפחה. אבל כתוב כי לא על האויר בלבד יחיה האדם, ולראובן דרושות כמה פרוטות מדי פעם בפעם. הוא מחפש עבודה בשכונה — גג לתקן? לבנים להרים? — כדי להרוויח, לקנות סיגריות ולהומין מישוהו לספל קפה. כשאין עבודה, "לווה" ראובן ממישהו בבית.

חברתו (הקבועה) עזבה אותו כבר מזמן: **"בלי כסף אין שאנס עם בתורות"**. **"נמאס לחיות בשכונה..."** "מה חסר לי? במה אני גרוע מבחורים אחרים?" הוא שואל. ומה באמת חסר לו? מדוע הוא מופלה מיתר בני הנוער?

לפני שלשה חדשים קיבל ראובן בוסי 38 ל"י ופנקס שיחרור. אחרי 22 חודשי שירות, נפרד מן הצבא וחזר לבית הוריו — בשכונת התקוה. במשרד השיקום שאלוהו אם עבד לפני התגייסו לצבא. כן, הוא עבד בבית-מלאכה לרהיטים. לפי החוק עליו לחזור למקום עבודתו הקודם. מקום העבודה כבר אינו קיים, ובכלל הוא עבד שם זמן רב לפני שהתגייס — אך כל זה אינו חשוב: עליו לחזור למקום עבודתו הקודם ואין הוא זכאי לדמי הכלכלה הניתנים לחייל משוחרר עד אשר יסודר בעבודה.

"אף לא רג פילה..." בלשכת העבודה מציעים רק עבודה שחורה בבנין (כשבכלל מציעים), וראובן אינו מסוגל לעבודה גופנית קשה וממושכת. היה רוצה ללמוד מקצוע — נגרות או מסגרות, אך כיצד יוכל להתקיים על שכר העבודה המגורך המוצע לשוליה? הוא הלך לעבוד אצל בעל חנות דגים בשוק המרכזי בתל-אביב — בשכר 8 ל"י לשבוע.

כאשר בא יום התשלום, ראה ראובן כי קיים גרעון בתקציבו. השכר לא הספיק לארוחתיו בשעת העבודה, להוצאות עישון והקפה שהוא שותה פעמיים ליום. בעל החנות הרוויח יפה אך לא התחשב בצרכי פועלו, גם לא "בגיסטה" סימלית: חתיכת פילה במתנה.

כמו לורד... בערך. יענה קם ראובן רק בעשר בבוקר. למה לו למהר? מה יש לו לעשות? תוכניתו ברורה וקבועה מראש. הוא יושב בבית-הקפה עם חבריו-למעמד, נרשם